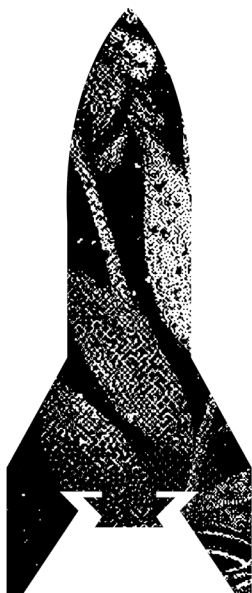

MADDADDAM

MADDADDAM, SVAZEK TŘETÍ

MARGARET
ATWOODOVÁ

Přeložila Dominika Křestanová

MADDADDAM

MADDADDAM, SVAZEK TŘETÍ

MARGARET ATWOODOVĀ

Z anglického originálu *MaddAddam*, vydaného v roce 2013 nakladatelstvím Bloomsbury, přeložila Dominika Křesťanová. Ilustrace na obálce a grafická úprava Milan Malík.

Sazba Ivan Mráz.

Odpovědný redaktor Martin Šust.

Jazykový redaktor Martin Svoboda.

Korektorka Mirka Jarotková.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2026 vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

jako svou 6 078. publikaci,

196. svazek edice Fantastika.

Vytiskla tiskárna Finidr.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4976-0

Aktuality o našich titulech můžete sledovat na www.facebook.com/argo.cz,

o fantastice na www.facebook.com/fantastikavargu

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383, e-mail: odbyt@kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví

www.firma.kosmas.cz

PROVAZ

Události onoho večera – události, jež znovu vypustily do světa lidskou zlobu – Toby později sestavila do dvou příběhů. Ten první vyprávěla nahlas, byl určený Chrástalovým dětem a dopadl dobře, nebo aspoň jak nejlépe byla schopná vymyslet. Druhý, ten čistě pro ni, už tak veselý nebyl. Mluvílo se v něm především o její hlouposti a nepozornosti, ale důležitá v něm byla i rychlost. Všechno se odehrálo hrozně rychle.

Byla unavená, pravda, nejspíš na ni dolehl prudký pokles adrenalinu. Měla za sebou koneckonců dva dny, kdy musela fungovat pod velkým tlakem a moc se nenajedla.

Den předtím odešly s Ren z bezpečné enklávy kolem maddaddamovského hliněného domu, v němž se ukrývala hrstka těch, kdo přežili globální pandemii, jež prakticky vyhladila lidstvo. Šly po stopách Reniny nejlepší kamarádky Amandy a našly ji právě včas, ti dva exagonisté, co ji zneužívali, ji už skoro rozmaširovali. Toby věděla, co od takových chlapů čekat, samotnou ji jeden takový málem zabil, než se přidala k Božím zahradníkům. Nikdo, kdo prošel Exagonem víc než jednou, si nezachoval jiný mozek než ještěří. Fungovali v režimu šukat, dokud holku nevyšukají do mrtě, a pak si ji dát k večeři. Zvláště ledviny měli v oblibě.

Toby s Ren se krčily v křoví a exagonisté se zatím dohadovali o mývunkovi, kterého jedli, a taky o tom, jestli zaútočit na Chrástíky a co dál podniknout s Amandou. Ren byla hrůzou bez sebe, Toby jen doufala, že na místě neomdlí, ale moc starostí si s tím dělat nemohla, protože měla

sama nervy na pochodu. Koho má střelit dřív, toho vousáče, nebo toho ostříhaného? Stačil by ten druhý sáhnout pro energopistoli? S Amandou se nedá počítat, že by pomohla, nemohla by ani utéct, protože měla kolem krku provaz, který si ten vousatý uvázal kolem nohy. Toby nesmí udělat jedinou chybičku, jinak je Amanda mrtvá.

Vtom se z křovin vypotácel na mýtinu podivný chlapík spálený od slunce, nahý a celý strupatý, v ruce svíral energopistoli a málem všechny včetně Amandy na místě postřílel. Ale Ren začala vřeštět, vyběhla z úkrytu a samozřejmě strhla pozornost na sebe. Toby pak předstoupila s napřaženou puškou, Amanda se osvobodila a exagonisty pak společnými silami (a s pomocí kamene a kopanců do rozkroku) zpacifikovaly, svázaly jejich vlastním provazem a proužky látky z Tobyina růžového celo-těla, které se v lázních NovoTy používalo proti slunci a Toby ho měla na sobě.

Ren se pak věnovala Amandě, která zřejmě byla v šoku, a taky tomu strupovitému naháči, kterému říkala Jimmy. Zabalila ho do zbytku celo-těla a něžným hlasem ho uklidňovala, podle všeho spolu kdysi chodili.

Jakmile se všechno trochu uklidnilo, Toby měla pocit, že může polevit v ostražitosti. Pomocí zahradnických dechových cvičení sladila dech s konejšivým rytmem nedalekých vln – švúúú-švúúú, švúú-švúú – a počkala, až se jí zklidní tep. Pak uvařila polévku.

Nacež vyšel měsíc.

Vycházející měsíc byl u Božích zahradníků znamením k zahájení svátku svaté Juliany a Všech duší, oslavy Boží něhy a soucitu se všemi tvory. *Celý vesmír drží On ve své dlani, jak nás v dávných časech poučila prostřednictvím svých vizí svatá Juliana z Norwiche. Je třeba nabídnout odpuštění, nechat se vést láskyplnou vlídností, kruhy musí zůstat neporušené. Všechny duše znamená všechny, bez ohledu na to, čeho se dopustily. Přinejmenším od východu měsíce do jeho západu.*

Jakmile se od zahradnických Adamů a Ev něco naučíte, máte to v sobě už napořád. V zásadě nebyla schopná téhle noci ty exagonisty

zabít, chladnokrevně je zamordovat, zvláště když už byli oba pevně přivázaní ke stromu.

O svazování se postaraly Amanda s Ren. Obě měly za sebou zahradnickou školu, kde se pracovalo s recyklovanými materiály v jednom kuse, a uzly měly v malíku. Chlapi vypadali jako macramé.

Onoho požehnaného večera svaté Juliany Toby odložila zbraně stranou, svou letitou pušku i obě energopistole, jak exagonistů, tak Jimmyho. A pak v roli dobrotivé kmotřičky nalévala polévku a rozdělovala přítomným živiny.

Nejspíš ji vlastní laskavost a velkomyslnost úplně očarovala. Přiměla je všechny, aby se rozesadili kolem útulného večerního táboráku a společně srkali polévku – včetně Amandy, která byla z prožitého traumatu v téměř katatonickém stavu, a Jimmyho, který se třásl horečkou a mluvil s jakousi neviditelnou ženou uprostřed plamenů. Včetně obou exagonistů. To si vážně myslela, že je obrátí na správnou cestu a oni začnou objímat králíčky? Div že se při rozlévání vývaru z kostí nepustila do kázání. *Tady máš ty, tady ty a tady ty! Odhodte všechnu nenávist a zlobu! Vstupte do našeho kruhu světla!*

Jenže nenávist a zloba jsou návykové. Dokážou člověka neskutečně nabudit. Stačí jen přičichnout a začnete se klepat, když nemůžete dostat víc.

Zatímco si pochutnávali na polévce, dolehly k nim odněkud ze stromů u břehu hlasy. Byly to Chrástalovy děti, Chrastíci, ti podivní zmutovaní novolidé, co žili u moře. S borovicovými pochodněmi v rukou se proplétali mezi stromy a zpívali ty svoje křišťálové písničky.

Toby je předtím viděla jen krátce a navíc za dne. Takhle potmě, ve svitu měsíce a pochodně byli ještě krásnější. Měli nejrůznější barvy kůže, byli snědí, žlutí, černí i bílí, a byli různě vysokí, ale do jednoho byli naprosto dokonalí. Ženy se poklidně usmívaly, kdežto muži v namlouvacím režimu drželi kytice květů a jejich nahá těla vypadala jako představa mužné krásy z komiksu pro čtrnáctileté: každý sval, každá vlnka přesně

vyrýsované a lesknoucí se. Jasně modré a nepřírozeně velké penisy se jim pohupovaly ze strany na stranu, jako když pes přátelsky vrtí ocasem.

Dodatečně si Toby nebyla schopná sled událostí vybavit, pokud vůbec šly v nějakém sledu. Spíš to všechno připomínalo plebsurbijskou pouliční bitku: rychlá akce, propletená těla, kakofonie hlasů.

Kde je ta modrá? Cítíme tu modrou! Podívejte, tamhle je Sněžný! Ten je hubený! Je moc nemocný!

Ren: *Do hajzlu, to jsou Chrastíci. Co když chtějí... vidíte ty jejich... a do prdele!*

Chrastíci-ženy, jakmile uviděly Jimmyho: *Pojďme Sněžnému pomoci! Potřebuje naše předení!*

Chrastíci-muži, jakmile ucítili Amandu: *To je ta modrá! Voní modře! Chce se s námi pářit! Dejte jí květiny! Bude mít radost!*

Amanda, vyděšeně: *Nepřibližujte se! Já nechci... Ren, pomoz mi! Čtyři urostlí krásní muži s květinami v rukou už byli skoro u ní. Toby! Odežeň je ode mě! Zastřel je!*

Chrastíci-ženy: *Je nemocná. Nejdřív nad ní musíme příst. Aby se uzdravila. A dát jí rybu?*

Chrastíci-muži: *Je modrá! Je modrá! Máme radost! Zazpíváme jí! Ta druhá je taky modrá.*

Tahle ryba je pro Sněžného. Musíme si ji nechat.

Ren: *Amando, možná by sis ty kytky měla vzít, aby se nenaštvali, co já vím...*

Toby, slabým hlasem, který nikdo neposlouchá: *Poslouchejte mě, prosím vás, zůstaňte, kde jste, máme z vás strach...*

Co je tohle? To je kost? Několik žen nahlíží do hrnce. Vy tu kost jíte? Ošklivě páchne.

My kosti nejíme. Sněžný nejí kosti, jí ryby. Proč jíte páchnoucí kost? Noha Sněžného páchne jako kost. Kost, kterou odhodili supi. Ó Sněžný, musíme nad tvou nohou příst!

Jimmy, v horečce: *Kdo jsi? Gazelo? Jsi přece mrtvá. Všichni jsou mrtví. Všichni na celém světě jsou mrtví... Dá se do pláče.*

Nebud' smutný, ó Sněžný. Přišli jsme ti pomoci.

Toby: Možná byste neměli sahat... má ji zhnisanou... potřebuje...

Jimmy: Jau! Kurva!

Nekopej, Sněžný. Bude tě bolet noha. Několik jich začne příst, zní to jako vrčení kuchyňského mixeru.

Ren volá o pomoc: Toby! Toby! Hej! Pusťte ji!

Toby pohlédne na druhou stranu ohně. Amanda se ztrácí v přelévající se změti nahých mužských končetin a zad. Ren se do klubka odhodlaně vrhne a to ji pohltí.

Toby: Počkejte! Nemůžete... nechte toho! Co má dělat? Tohle je zásadní kulturní nedorozumění. Kdyby tak měla vědro studené vody!

Zdušené výkřiky. Toby jim běží na pomoc, když tu:

Jeden z exagonistů: Hej ty! Tady jsme!

Tihle páchnou velice ošklivě. Páchnou po špinavé krvi, kde je ta krev?

Co to je? To je provaz. Proč jsou svázání provazem?

Sněžný nám ukázal, co je provaz, když žil tam na stromě. Provaz je na stavění jeho domu. Sněžný, proč je ten provaz přivázaný k těmhle lidem?

Ten provaz je bolí. Musíme ho dát pryč.

Exagonista: Jo, přesně tak. Chcípáme bolestí. (Zaúpí.)

Toby: Nesahejte na ně, oni vás...

Druhý exagonista: Hlavně sebou kurva hoďte, modroptáci, než se ta stará svině...

Toby: Ne! Nerozvazujte... ti chlapi nás...

Ale už bylo pozdě. Koho by napadlo, že si Chrastíci poradí s uzly tak rychle?

PROCESÍ

Oba muži zmizeli ve tmě, zbyl po nich jen chumel provazů a rozkopané uhlíky. Krávo pitomá, nadává si Toby v duchu. Měla ses na všechno milosrdenství vykašlat. Stačilo rozmlátit jim hlavu kamenem, nožem podříznout krk, ani bys nemusela plýtvat kulkami. Zachovala ses jako nejhorší blbka, taková neschopnost hraničí s právně postižitelnou nedbalostí.

Ve tmě skoro neviděla, oheň už dohasínal, ale v rychlosti obhlédla škody: aspoň že její puška je na místě, díky Bohu za ty drobné dary. Energopistole těch exagonistů ovšem zmizela. Náno pitomá, vyčítá si. To máš za tu svou svatou Julianu a láskyplnou vlídnost vesmíru.

Amanda a Ren se k sobě s pláčem tiskly a několik překrásných žen je plaše hladilo. Jimmy se svalil na zem a promlouval k doutnajícím uhlíkům. Čím dřív se všichni dostanou zpátky do maddaddamovského hliněného domu, tím líp, tady jsou potmě laciná kořist. Exagonisté by se mohli vrátit pro zbývající zbraně a Toby si nedělá iluze, že by Chrastíci v takovém případě byli něco platní. *Proč jsi mě uhodil? Chrástal se bude zlobit! Sešle na tebe blesk! Kdyby některého exagonistu poslala k zemi, Chrastíci by se před ni vrhli a zabránili jí ho dorazit. Ó, udělala jsi bum a ten člověk spadl na zem, má v sobě díru a teče z něj krev! Je zraněný, musíme mu pomoci!*

Ale i kdyby se exagonisté prozatím drželi stranou, v lese jsou i další predátoři. Rysinky, peslci, levánci, a co hůř, ta ohromná zdivočelá prasata. A když se teď z měst a silnic vytratili lidé, kdo ví, kdy se ze severu začnou stahovat medvědi?

„Musíme jít pryč,“ řekla Chrastíkům. Několik hlav se otočilo, několik párů zelených očí se zadívalo jejím směrem. „Sněžný musí jít s námi.“

Chrastíci spustili jeden přes druhého: „Sněžný musí zůstat s námi! Musíme Sněžného vrátit na jeho strom.“ „Tam to má rád, má rád strom.“ „Ano, s Chřástalem může mluvit jen on.“ „Jen on umí vyprávět Chřástalova slova o tom Vejci.“ „O chaosu.“ „O Gazele, která vytvořila zvířata.“ „O tom, jak Chřástal skoncoval s chaosem.“ „Dobrý, laskavý Chřástal.“ Dali se do zpěvu.

„Musíme mu dát lék,“ vysvětlovala Toby zoufale. „Jinak Jimmy – jinak Sněžný může umřít.“ Nechápaté pohledy. Vědí vůbec, co to znamená umřít?

„Co je to Jimmy?“ Zmateně nakrabacená čela.

Udělala chybu, spletla jméno. „Jimmy je jiné slovo pro Sněžného.“

„Proč?“ „Proč je to jiné slovo?“ „Co to znamená *Jimmy*?“ Zaujalo je to mnohem víc než smrt. „Je to ta růžová kůže na Sněžném?“ „Já chci mít taky Jimmy!“ Poslední poznámku vykřikl jeden chlapeček.

Jak jim to má vysvětlit? „Jimmy je jméno. Sněžný má dvě jména.“

„Jmenuje se Sněžný Jimmy?“

„Ano,“ přikývla Toby, protože teď už to tak bylo.

„Sněžný Jimmy, Sněžný Jimmy,“ opakovali si.

„Proč je má dvě?“ zeptal se někdo, ale ostatní se už zaměřili na další podivné slovo. „Co je *lék*?“

„Lék je něco, co pomůže Sněžnému Jimmymu uzdravit se,“ zkusila to. Úsměvy, tohle se jim líbilo.

„Tak my půjdeme také,“ prohlásil ten, který je zřejmě vedl, vysoký snědý muž s římským nosem. „Poneseme Sněžného Jimmyho.“

Dva Chrastíci Jimmyho zvedli jako nic. Toby vylekal jeho pohled, dva úzké pŕlměsíčky bělma prosvítající mezi víčky. „Já letím,“ poznamenal, když ho muži zhoupili do vzduchu.

Toby našla Jimmyho energopistoli a podala ji Ren, když předtím zacvakla pojistku. Ta holka s tím neumí zacházet – jak by mohla? – ale zbraň se jim později bude určitě hodit.

Měla za to, že je do hliněného domu doprovodí jen ti dva dobrovolníci, ale Chrastíci se k nim přidali do jednoho, včetně dětí. Všichni si přáli být Sněžnému nablízku. Nosiči se střídali a ostatní třímali ve výšce pochodně a občas těmi svými přízračně křišťálovými hlasy zpívali.

S Amandou a Ren kráčely čtyři ženy, hladily je a dotýkaly se jejich paží a rukou. „Gazela se o tebe postará,“ uklidňovaly Amandu.

„Hlavně už na ni nesmí šáhnout žádná z těch magorů s modrým pérem, jasný?“ vyjela na ně Ren vztekle.

„Co je to *magor s modrým pérem*?“ vyptávaly se zmateně. „Co je to šáhnout?“

„Prostě nesmí, nebo bude zle,“ odbyla je Ren. „Uvidíte tu rotyku!“

„Gazela zařídí, aby byla šťastná,“ opáčily ženy nejistým tónem. „Co je to rotyka?“

„Jsem v pohodě,“ ujistila Amanda Ren slabým hlasem. „Co ty?“

„Prdlajs v pohodě! Teď se hlavně musíme vrátit k těm maddaddami-tům,“ řekla Ren. „Mají postele, pumpu na vodu a vůbec. Dáme tě tam do pucu. Jimmyho taky.“

„Jimmyho?“ podivila se Amanda. „To je Jimmy? Čekala bych, že bude mrtvej jako všichni.“

„Jo, taky jsem si myslela. Ale spousta lidí žije. Třeba Zeb, Rebecca, ty a já a Toby a...“

„Kam zmizeli tamty dva?“ vzpomněla si Amanda. „Ty exagonisti. Měla jsem jim vymlátit mozek z hlavy, dokud byla možnost.“ Krátce se zasmála, setřásla ze sebe bolest, jako když byla ještě plebspratek. „Je to daleko?“ zeptala se.

„Můžou tě nést,“ navrhla Ren.

„Ne, to je dobrý.“

Kolem pochodní se třepetaly můry, nad hlavou jim v nočním vánku ševalilo listí. Jak dlouho šli? Toby to připadalo jako celé hodiny, ale v měsíčním světle se čas těžko odhaduje. Mířili přes Park odkazu předků na západ, šumění vln jim za zády znělo čím dál slaběji. Jakási cestička

tu vedla, ale Toby si stejně nebyla jistá, kudy jít. Zato Chrastíci působili, že vědí, co dělají.

Poslouchala, jestli k ní odněkud mezi stromy nedolehne nějaký zvuk – došlápnutí chodidla, prasknutí větvičky, heknutí – a s puškou ve střehu se držela na konci průvodu. Něco zaskřehotalo a zacvrlikalo, nějaký obojživelník, nějaký noční pták. Tma za zády na ni těžce doléhala a její protáhlý stín se mísil s temněšími stíny v okolí.

Konečně dorazili na pozemek s hliněným domkem. Dvůr osvětlovala jediná žárovka a za plotem stáli na stráží Crozier, Kapustňák a Tamarau, všichni s energopistolí a svítilnou na baterii – ty schránili v obchodě s potřebami pro cyklisty.

Ren vyběhla napřed. „To jsme my!“ volala. „Všechno je v pořádku! Našly jsme Amandu!“

Crozierova čelovka se zhoupla, jak otevíral bránu. „Tudy!“ zavolal. „Super! Řeknu to ostatním!“ křikla Tamarau a odběhla do hlavní budovy.

„Crozi! My to dokázaly!“ vyhrkla Ren. Padla mu kolem krku a energopistolí, kterou nesla, nechala vyklouznout z ruky. Crozier Ren zvedl, zatočil s ní dokola a políbil ji. Pak ji postavil zpátky na zem.

„Počkat, kde jsi vzala tu energopistolí?“ zeptal se. Ren vyhrkly slzy.

„Já myslela, že nás zabijou!“ vzlykala. „Tamty dva... ale měl jsi vidět Toby! Byla fakt drsná! Měla tu svou starou pušku a nejdřív jsme je praštily kamenem a svázaly, jenže potom...“

„Páni,“ hvízdal Kapustňák, pohled upřený na Chrastíky, kteří se hrnuli bránou dovnitř a něco si povídali. „Máme tu ansámbl z kupole Eddenu.“

„Jsou to oni, že jo?“ ujišťoval se Crozier. „Ty nahatý divňáci, co vyrobil Chrástal? Jak žili dole na pobřeží?“

„Asi bys jim neměl říkat divňáci,“ namítna Ren. „Co kdyby tě slyšeli.“

„Nejen Chrástal,“ řekl Kapustňák. „V rámci projektu Edden jsme na nich dělali všichni. Já, Liška šedohnědá, Datel knížecí...“

„Proč přišli s vámi?“ zeptal se Crozier. „Co chtějí?“

„Jen se nám snaží pomoci,“ řekla Toby. Najednou byla příšerně unavená, toužila jen dopotácet se do své kóje a odpadnout. „Nikdo další tu nebyl?“ Zeb z domu odcházel přibližně ve stejnou dobu jako ona, šel hledat Adama Jedna a další Boží zahradníky, kteří třeba přežili. Zajímalo ji, jestli už se vrátil, ale nechtěla se ptát přímo: toužení je soužení, jak se kdysi říkalo u Zahradníků, a ona nikdy nebyla z těch, kdo nosí srdce na dlani.

„Jenom zas ty prasata,“ odpověděl Crozier. „Pokoušely se podhrabat pod plotem. Posvítili jsme na ně baterkou a tak utekly. Dobře vědí, co je energopistole.“

„Od té doby, co jsme si jich pár vyudili na slaninu,“ přikývl Kapustňák. „I když drobet frankensteinovskou slaninu, vzhledem k tomu, že jsou to hybridy. Pořád z toho mám divnej pocit, když je jím. Mají v sobě buňky lidského neokortexu.“

„Doufám, že se k nám ty Chrástalovi frankenlidi nechtějí nastěhovat,“ poznamenala blondýnka, která vyšla z hlavní budovy s Tamarau. Toby si vzpomněla, že ji viděla během krátkého času, který v domě strávila, než se vydala hledat Amandu, byla to Liška šedohnědá. Muselo jí být přes třicet, ale měla na sobě cosi, co vypadalo jako nabíraná noční košilka pro dvanáctileté holčičky. Kde k tomu mohla přijít? pomyslela si Toby. V nějakém vydrancovaném krámě s doplňky pro sexoběžníky nebo Všechno za stovku?

„Musíš být úplně vyřízená,“ obrátila se k Toby Tamarau.

„Nechápu, proč jste je sem přitáhli,“ pokračovala Liška šedohnědá. „Je jich hrozně moc. Nemáme pro ně jídlo.“

„Žádný nepotřebujou,“ opáčil Kapustňák. „Jedí listí, pamatuješ? To byl Chrástalův nápad. Aby nepotřebovali zemědělství.“

„No dobře,“ přikývla Liška šedohnědá. „Tenhle modul jsi dělal ty. Já měla na starosti mozek. Čelní laloky, modifikace smyslového vnímání. Chtěla jsem, aby nebyli tak příšerně nudný, ale Chrástal trval na nulový agresivitě, dokonce ani vtipy mi nedovolil. Maj v hlavě řezanku.“

„Náhodou jsou milí,“ namítla Ren. „Aspoň teda ty ženský.“

„Počítám, že chlapi se s váma chtěli pářit, jsou už takoví. Hlavně po mně nechtějte, abych si s nima povídala,“ ušklíbala se Liška šedohnědá. „Jdu zpátky do postele. Dobrou vespolek, pěkně se s těma suchoprđama bavte.“ Zazívala, protáhla se a odploužila se zpátky do budovy.

„Co jí přelítlo přes nos?“ zeptal se Kapustňák. „Je takhle nabručená celý den.“

„To budou hormony,“ usoudil Crozier. „Ale co říkáš tý košilce?“

„Je jí malá,“ odpověděl Kapustňák.

„Nepovídej,“ ušklíbl se Crozier.

„Možná je rozmrzelá z jiných důvodů,“ vložila se do toho Ren. „Ženský to tak občas mívaj.“

„Promiň,“ řekl Crozier a vzal ji kolem ramen.

Od hlavní skupiny se oddělili čtyři Chrastíci a za pohupování penisů se pustili za Liškou šedohnědou. Bůhvíckde pobrali další květiny a už také začínali zpívat.

„Ne!“ křikla na ně Toby jako na psy. „Zůstaňte tady! Se Sněžným Jimmym!“ Jak jim má vysvětlit, že se ani s květinovou výzdobou a máváním penisů nemůžou jen tak vrhnout na každou mladou nechraštíčí ženu, která jim lákavě voní? Jenže čtveřice už zmizela za rohem hlavní budovy.

Nosiči odložili Jimmyho na zem a on se jim celý bezvládný zhrouceně opíral o kolena. „Kde bude Sněžný Jimmy teď?“ zeptali se. „Kde nad ním můžeme příst?“

„Potřebuje vlastní pokoj,“ rozhodla Toby. „Najdeme pro něj nějakou postel a já dojdu pro léky.“

„Půjdeme s tebou,“ nabízeli se. „Budeme příst.“ Na sedačce ze spojených rukou Jimmyho znovu zvedli. Ostatní se tísnili kolem.

„Všichni ne,“ zarazila je Toby. „Potřebuje klid.“

„Můžeme ho dát do Crozova pokoje,“ ozvala se Ren. „Vid', Crozi?“

„Kdo to je?“ zeptal se Crozier a zadíval se na Jimmyho, kterému se svezla hlava na stranu, do vousů mu tekly sliny, špinavou rukou se přes růžovou látku celo-těla porůžnu drbal a výrazně smrděl. „Kde jste ho vyhrabaly? Proč je v růžovém? Vypadá jak nějaká pošahaná baletka.“

„To je Jimmy,“ odpověděla Ren. „Pamauješ, jak jsem ti o něm vyprávěla? Ten kluk, co jsem s ním chodila?“

„Ten, co tě zneužíval? Ten parchant ze střední? Ten pedofil?“

„Nech toho,“ řekla Ren. „Já už přece nebyla dítě. Má horečku.“

„Neodcházej, neodcházej,“ zamumlal Jimmy. „Vrať se ke mně na strom.“

„Ty se ho zastáváš? Po tom, jak s tebou vyjebal?“

„No dobře, ale teď je vlastně hrdina,“ namítla Ren. „Pomohl nám zachránit Amandu. Víš co, mohli ho zabít.“

„Amandu,“ řekl Crozier. „Tý jsem si nevším. Kde je?“

„Tamhle.“ Ren ukázala na hlouček nahých žen, které se tísnily kolem Amandy, hladily ji a předly. Teď uhnuly stranou a pustily Ren do kroužku.

„To je Amanda?“ vyhrkl Crozier. „No nekecej! Vypadá jak...“

„Neříkej to,“ zarazila ho Ren a objala Amandu kolem ramen. „Zítřka bude vypadat mnohem líp. Nebo spíš teda za týden.“ Amanda se rozplakala.

„Je pryč,“ řekl Jimmy. „Odletěla. Prasiáni.“

„Ty bláho,“ poznamenal Crozier. „To je fakt úlet.“

„Crozi, úlet je tohle všechno,“ opáčila Ren.

„No dobře. Promiň. Už mi bude končit hlídka. Co takhle...“

„Asi bych měla jít pomoci Toby,“ řekla Ren. „Teď hned.“

„Tak to vypadá, že budu chrápat na zemi, protože mi postel zabral tenhle kretén,“ obrátil se Crozier ke Kapustňákovi.

„Nebud' jak malej, prosím tě,“ okřikla ho Ren.

To nám ještě scházelo, pomyslela si Toby. Aby se nám tu mládež šcorpila.

Odnesli Jimmyho do Crozierovy kóje a položili ho na postel. Toby požádala Ren a dvě Chrastice, aby jí baterkami z kuchyně svítily, a z police, kam je na odchodu odložila, přinesla svoje zásoby léčiv.

Udělala pro Jimmyho, co mohla: žínkou ho omyla z nejhroší špíny, povrchové šrámy ošetřila medem a proti infekci mu dala lektvar z hub.

Na tišení bolesti a klidný spánek dostal máček a vrbičku. A do rány na chodidle malé šedé červíky, kteří z ní vyždíbou zanícené maso. Podle pachu soudě byl nejvyšší čas.

„Co je to?“ zeptala se ta vyšší Chrastice. „Proč dáváš na Sněžného Jimmyho ta zvířátka? Oni ho jedí?“

„To šimrá,“ ozval se Jimmy. Oči měl přivřeně, bylo vidět, že máček začíná zabírat.

„Poslala je Gazela,“ řekla Toby. Taková odpověď se jim zřejmě líbila, usmály se. „Říká se jim červi,“ pokračovala. „Jedí bolest.“

„Jak taková bolest chutná, ó Toby?“

„Neměli bychom ji jíst také?“

„Kdybychom snědly bolest, bylo by Sněžnému Jimmymu dobře?“

„Ta bolest ošklivě páchne. Chutná dobře?“

Příště se musí metaforám vyhnout. „Bolest chutná dobře jen červům,“ odpověděla. „Ne, vy bolest nemůžete jíst.“

„Uzdraví se?“ ptala se Ren. „Nemá sněť?“

„Doufám, že ne,“ opáčila Toby. Dvě nahé ženy položily na Jimmyho dlaně a začaly příst.

„Padám,“ mumlal Jimmy. „Motýl. Odešla.“

Ren se nad něj naklonila a odhrnula mu vlasy z čela. „Spi, Jimmy,“ řekla. „Máme tě rádi.“